ja lillekimpudeſt, mida tema ſeltſilaſed warastanud ja mida tema nendega jäganud. „Waadake, herra,“ jutustas tema ſiis natuke kergitatud ſüdamega edaſi, „ſee on wiſt küll üks weike aſi, ja ſiiski on ſee minu elu peal ruſunud nagu kiwi; mina olen ſeda ka ſeal tunnud, kus mina ſelle peale ei mõtelnud. Selle pakikeſe ſees, mida mina wõtſin, oli haakiſi ja ööſiſt, ja mina olin ſuures waewas, mis mina nendega tegema pidin. Oma emale ei wõinud mina neid anda, tema oleks ju küſinud, kuſt mina neid ſaanud, ja hoida ei tahtnud mina neid waſt koguni mitte; nenda olen mina neid wiiwaks wette wiskanud ja ſeal on neid üks poiſike ujudes jälle leidnud, ja ſelleſt oleks pea kohtukäimine tulnud, ſeſt et meie juures kord üks kaupleja wälja warastatud oli. See läks aga mööda.“

„Kui minu wanaſema ſurmawoodi peal oli, ſiis on tema minule ütelnud: „Jakob, Jumal õnnistagu Sinule Sinu päranduſt, ſelle külges on palju higi ja waewa, aga ei mitte üht ülekohtuſt kreuzerit“; ſeal oli minul, nagu ei makſaks ſee õnnistus minule, ſeſt et ülekohtuſt wara wõtnud olin, ka koguni mitte häda päraſt, waid ainult tühjaks uhkuſeks. Ja kui mina oma naeſt koſiſin, ſiis on tema iſa õnnis ütelnud: „Minul ei ole ühtigi ſelle wasta, kui Sina Jakob'i wõtad, ſee on üks auus pois,“ ſeal ei ole mina oma ſilmi

õiete üles tõsta julgenud ja olen ikka mõtlema pidanud: „Ja, kui Teie ſeda teaksite!“ Ja ſiiski ei ole mina ſelleſt kellegiga rääkida wõinud; mida wanemaks mina ſain, ſeda rohkem olen mina ennaſt häbenenud, ja linna ei läinud mina koguni enam; oleksin ſelleſt poekeſeſt mööda minema pidanud. Ei ole ſiis palju aastaid enam ſelle peale mõtelnud, ehk olen arwanud, ſee ei olla koguni mitte nii wäga paha aſi; aga igakord, kui minule õnnetus juhtunud, on minule kõik need warastatud lillekimbud, lintid, haagid ja ööſid jälle meele tulnud. Melcher ja Frieder on nüüd juba ammu ſurnud, ja mina olen ſel talwel raskeſt haige olnud. Seal on minule ſiis kõik meele tulnud minu möödaläinud eluſt ja ka ſee ülekohus; unes oli minul ſagedaſt, nagu näeksin wina Melcher'it ja Frieder'it; nemad näitaſiwad kurwad wälja ja minul oli, nagu ei leiaks nemad õiget rahu, kuni ſee mitte taſutud ei ole. Seal olen mina eneſele tõutanud, et ſee tehtud piab ſaama, kui meie Issand-Jumal minule jälle elu ja terwiſt kingib. Rahaſt mina ei hoolinud, kui meie ka rikkad ei ole; aga minul oli, nagu piaksin mina oma süüd ka inimeste ees tunnistama, kui Jumala ees armu leida tahaksin; ja ſee on wäga raske, herra, kui kõige elu-aea õiglaſeks ja auuſaks meheks peetud ollakſe. Nüüd aga ütelge mis on minul wõlga?“